

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Jurečkovou ve věci

žalobce: **N. V., nar. X,**
bytem X,

zastoupený JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou
se sídlem Májová 606/35, Cheb

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 28. 11. 2025 jeho žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod sp. zn. OAM-4464088-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci o dočasnou ochranu ze dne 28. 11. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-446408/DO-2025.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Veroniky Pupalové a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou zásahovou žalobou domáhá určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který dle tvrzení žalobce spočívá v tom, že mu dne 28. 11. 2025 byla jako nepřijatelná vrácena žádost o dočasnou ochranu, evidovaná pod č. j. OAM-446408/DO-2025. Důvodem nepřijatelnosti podle žalovaného bylo, že žalobce nesplňuje podmínku podle § 5 odst. 1 písm. f) [zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace („*lex Ukrajina*“)]
2. Podstata sporu spočívá v tom, že žalobci byla udělena dočasná ochrana v Německu. Následně podal žádost o udělení dočasné ochrany v České republice, kterou žalovaný vrátil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., s tím, že Ministerstvo vnitra dne 25. 8. 2025 zaslalo Evropské komisi oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona o riziku vyčerpání kapacit.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce ve své žalobě uvedl, že se dne 28. 11. 2025 obrátil na žalovaného s žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, která byla žalovaným evidována pod č. j. OAM-446408/DO-2025. Tato žádost byla žalobci téhož dne vrácena jako nepřijatelná. Důvod nepřijatelnosti žalovaný spatřoval v tom, že žalobci již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Německu, a současně bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. (*Lex Ukrajina*). Podle žalovaného tak byly naplněny podmínky pro postup podle § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, a proto předmětnou žádost vrátil.
4. Žalobce namítá, že splňuje veškeré podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice, a jeho žádost tudíž neměla být žalovaným posouzena jako nepřijatelná. Podle jeho názoru nelze skutečnost, že bylo učiněno oznámení Ministerstva vnitra podle § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina*, vykládat tak, že by jakákoliv žádost osoby, které již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU, měla být bez dalšího odmítnuta. Žalobce má za to, že takový postup žalovaného je *contra legem* právu EU, resp. neslučitelný s unijní právní úpravou dočasné ochrany a s judikaturou Soudního dvora Evropské unie.
5. K podpoře své argumentace žalobce obsáhle odkazuje na rozsudky správních soudů, zejména na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2025, sp. zn. 18 A 85/2025, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 10. 11. 2025, sp. zn. 18 A 102/2025, a ze dne 21. 10. 2025, č. j. 17 A 123/2025-26. Podle žalobce z těchto rozhodnutí vyplývá, že nově vložený důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* *nemůže „zvrátit bytelné základy dubnové judikatury“*, a není způsobilý založit plošné odmítání žádostí bez jejich věcného posouzení.
6. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, který podle jeho mínění zakotvuje závěr, že vrácení žádosti jako nepřijatelné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

je soudně přezkoumatelným zásahem. Současně vyzdvihuje význam tzv. „rozsudku Krasiliva“ (rozsudek SDEU ve věci C-753/23), jehož závěry pokládá za přímé vodítko pro posouzení jeho právní situace.

7. V žalobě dále poukazuje na svou osobní situaci a uvádí, že je držitelem povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a coby ukrajinský státní příslušník se nemůže vrátit na Ukrajinu z důvodu hrozby skutečného nebezpečí (§ 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žalobci byla udělena dočasná ochrana v Německu, avšak toto oprávnění podle jeho tvrzení zaniklo v souvislosti s jeho rozhodnutím přesídlit do České republiky, kde má rodinné a sociální zázemí. Před odjezdem z Německa měl v dubnu 2025 ohlásit svůj úmysl se odstěhovat, přičemž mu bylo sděleno, že jeho vízum zanikne automaticky.
8. Žalobce rovněž poukazuje na obdobný případ, v němž podle jeho tvrzení žalovaný již v roce 2025 žádosti o pobytové oprávnění částečně vyhověl (spisová značka OAM-0415944-11/DO-2024, rozhodnuto dne 12. 6. 2025 vydáním pobytového oprávnění typu D/DO/967).
9. Podle žalobce představuje vrácení jeho žádosti nezákonný zásah žalovaného, který jej omezuje na jeho právech a brání mu v realizaci jeho záměru legálně setrvat na území České republiky. Odkazuje rovněž na odst. 32 uvedeného rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, podle něhož „udělení dočasné ochrany“ dle Lex Ukrajina představuje toliko vystavení pobytového oprávnění osobám, které požívají dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady EU.
10. Žalobce uzavírá, že jeho žádost měla být žalovaným přijata a věcně posouzena, a nikoliv vrácena jako nepřijatelná. Navrhuje, aby soud určil nezákonnost zásahu spočívajícího ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu a aby tím byl obnoven stav před tímto zásahem.
11. Žalovaný v úvodu svého vyjádření uvedl, že žalobce spatřuje nezákonný zásah v postupu, který žalovaný považuje za plně souladný se zákonem č. 65/2022 Sb. Podle žalovaného bylo postupováno zcela v intencích zákonné úpravy, neboť žalobcova žádost o udělení dočasné ochrany byla posouzena jako nepřijatelná ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona. Žalobce totiž již dříve požádal o udělení oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany ve Spolkové republice Německo a bylo mu tam rovněž vydáno příslušné pobytové oprávnění.
12. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce figuruje v unijní *Temporary Protection Platform*, která slouží ke sdílení informací o držitelích pobytových oprávnění z titulu dočasné ochrany mezi členskými státy EU. U žalobce je zde uveden údaj „ia“ („inactive“) v položce „*Type of protection*“. Podle žalovaného to znamená, že žalobci bylo v Německu pobytové oprávnění uděleno, avšak jeho platnost následně zanikla. Tím je podle žalovaného skutkový stav nesporný: žalobce již byl osobou, které bylo vydáno pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě EU.
13. Žalovaný dále uvedl, že žalobce svou žádostí podle § 2 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. usiloval o vydání oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice, nikoliv o znovudělení institutu dočasné ochrany jako takové. V terminologii unijního práva jde o žádost o vydání povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES. Zákon č. 65/2022 Sb. však v § 5 odst. 1 písm. f) stanoví, že žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, pokud žadatel je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU, a současně Ministerstvo vnitra zaslalo oznámení Evropské komisi podle § 3 odst. 3 téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Žalovaný potvrdil, že Ministerstvo vnitra takové oznámení zaslalo dne 25. 8. 2025 Evropské komisi a zveřejnilo jej na svých internetových stránkách. Podle žalovaného z dikce § 5 odst. 1 písm. f) plyne, že pro naplnění důvodu nepřijatelnosti postačuje, že cizinec již získal pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, bez ohledu na to, zda je jeho držitelem nadále.
15. Žalovaný doplnil, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by umožňovaly postup podle § 51 (sloučení rodiny) nebo § 52 (důvody zvláštního zřetele hodné) zákona o dočasné ochraně. Nebyly tedy přítomny žádné okolnosti, jež by mohly zvrátit závěr o nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f).
16. K argumentaci žalobce spočívající v odkazu na věc vedenou pod sp. zn. OAM-415944/DO-2024, v níž byla žádost o udělení dočasné ochrany vyřízena kladně, žalovaný uvedl, že k vyhovění došlo výlučně v důsledku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55, a v době, kdy důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) ještě nebyl součástí právní úpravy a nebylo přijato prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. Podle žalovaného nové rozhodnutí Rady, které prodloužilo dočasnou ochranu do roku 2027, obsahuje dva recitály, z nichž vyplývá, že osoby, které již získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, nemají právo získat totéž oprávnění v členském státě jiném.
17. Žalovaný připustil, že vnitrostátní soudy v některých rozhodnutích považují § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. za rozporný s unijním právem, nicméně je přesvědčen, že takový závěr není definitivně postaven najisto. Podle žalovaného přísluší konečné posouzení souladu tohoto ustanovení s unijním právem výlučně Soudnímu dvoru EU. Soudní dvůr se přitom ve věci C-753/23, Krasiliva, nevyjádřil k předběžné otázce, jež se týkala opakovaného čerpání dočasné ochrany v dalším členském státě, ale v bodě 30 rozsudku připustil, že členské státy mohou zkoumat, zda žadatel již nezískal pobytové oprávnění v jiném členském státě. Podle žalovaného z toho plyne, že členské státy mají prostor takovým osobám povolení odepřít.
18. Žalovaný dále poukázal na aplikační praxi některých členských států, zejména Spolkové republiky Německo, která podle jeho tvrzení zamítá žádosti osob již požívajících dočasnou ochranu v jiném členském státě a ukládá jim povinnost území opustit. Rozhodnutí německého orgánu má žalovaný k dispozici a nabízí jeho předložení soudu v anonymizované podobě.
19. Z uvedených důvodů žalovaný zastává názor, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) není v rozporu s právem EU, a proto neměl zákonný prostor postupovat jinak než žádost žalobce vyhodnotit jako nepřijatelnou. Zároveň navrhl, aby soud zvážil předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, směřující k výkladu čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES a k posouzení, zda unijní úprava brání vnitrostátní právní normě, která vylučuje možnost přiznání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany osobám, jež již takové oprávnění získaly v jiném členském státě.
20. Žalovaný dále rozvedl argumentaci vztahující se k čl. 11 směrnice 2001/55/ES, který upravuje povinnost členského státu převzít zpět osobu požívající dočasnou ochranu v případě jejího neoprávněného pobytu v jiném členském státě. Žalovaný nejprve citoval celé ustanovení čl. 11 směrnice a zdůraznil, že směrnice sama předpokládá možnost, aby se členské státy na základě dvoustranné dohody rozhodly toto ustanovení neaplikovat. Podle žalovaného však čl. 11 obsahuje výlučně závazek mezi členskými státy, nikoliv povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vůči samotné osobě požívající dočasné ochrany. Vyloučení jeho aplikace tudíž podle žalovaného nemůže založit právo žadatele získat povolení k pobytu v jiném členském státě, neboť dané ustanovení vůbec nevytváří závazky členských států vůči žadateli.

21. Žalovaný nesouhlasí s právním názorem Nejvyššího správního soudu, který z dohody členských států o neaplikaci čl. 11 dovozuje existenci práva na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany a jejich možnost získat pobytové oprávnění v jiném členském státě. Podle žalovaného tato interpretace přesahuje obsah směrnice, která takové oprávnění nezná a neupravuje. Žalovaný považuje výklad založený na pouhé politické dohodě členských států za nepřiměřené rozšiřování práv cizinců nad rámec směrnice.
22. Dále žalovaný poukázal na to, že směrnice řeší přemísťování držitelů dočasné ochrany výlučně mechanismy podle čl. 15 a čl. 26, což podle něj potvrzuje, že unijní právní úprava počítá s organizovanými přesuny vyvolanými dohodou členských států, a nikoliv s volným rozhodnutím jednotlivce přesunout se do jiného členského státu a požadovat tam pobytové oprávnění. Upozornil rovněž, že návrh směrnice byl projednáván dlouhodobě a čl. 11 byl do návrhu vložen až krátce před přijetím textu; podle žalovaného z dostupných dokumentů z doby přípravy směrnice nevyplývá, že by unijní zákonodárce zamýšlel založit právo na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany.
23. Žalovaný dále argumentoval nově přijatým prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2025/1460, jímž byla prodloužena dočasná ochrana do roku 2027. Podle žalovaného jsou významné dva nově přidané recitály, které se týkají právě otázky druhotných pohybů. První z nich stanoví, že členské státy mají zamítnout žádosti o povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 směrnice, pokud je zřejmé, že osoba již takové povolení získala v jiném členském státě a požívá tam práv spojených s dočasnou ochranou. Druhý recitál výslovně uvádí, že dohoda členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice nemá být chápána tak, že zakládá povinnost členského státu vydat povolení k pobytu osobě, která jej již získala v jiném členském státě.
24. Podle žalovaného z těchto recitálů jednoznačně plyne, že vůle členských států nikdy nesměřovala k tomu, aby dohoda o neaplikaci čl. 11 vytvářela právo na získání dalšího povolení k pobytu při sekundárním pohybu osob požívajících dočasné ochrany. Žalovaný dále uvádí, že účelem této dohody je toliko vyloučit povinnost členských států navzájem si tyto osoby předávat, nikoliv jim zakládat nové nároky. Doplnil, že Rada tímto výkladem potvrdila, že aplikace čl. 8 odst. 1 směrnice zůstává nedotčena.
25. Žalovaný také připomněl, že přijaté recitály nejsou normativními ustanoveními, nýbrž výkladovými vodítky, která objasňují skutečný obsah dohody členských států a význam směrnice v kontextu sekundárních pohybů. Podle žalovaného z těchto recitálů i z čl. 9 preambule směrnice 2001/55/ES vyplývá, že sekundární pohyb držitelů oprávnění z titulu dočasné ochrany je obecně nežádoucí jev, jemuž se má předcházet.
26. Z těchto důvodů žalovaný setrvává na závěru, že jeho postup byl plně v souladu s právem a že žádost žalobce byla správně posouzena jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. Na závěr žalovaný připomněl, že je povinností správního orgánu vždy primárně zkoumat, zda není dána nepřijatelnost žádosti podle § 5 uvedeného zákona. V případě žalobce dospěl k negativnímu závěru a postupoval podle § 5 odst. 2, když žadateli žádost vrátil s uvedením důvodu nepřijatelnosti na zadní straně tiskopisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III.

Posouzení žaloby

27. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025].
28. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání postupem v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s rozhodnutím o věci samé bez jednání účastníci souhlasili. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobce u žalovaného podal a kterou mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Soud neshledal potřebu dokazovat ani jinými listinami, ani důkazy označenými v podáních účastníků. Žádný z těchto dokumentů nebyl v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní. Skutkové poznatky, jež by jejich případným provedením k důkazu soud nabyl, nepotřeboval pro posouzení opodstatněnosti žalobní argumentace. Obsah žádného dokumentu nemohl nic změnit na věcném hodnocení tohoto sporu.
29. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce
30. Soud vyšel při svém posouzení z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, vrcholícím nové rozhodovací linii rozsudkem ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, jenž poskytuje závazné interpretační vodítko pro aplikaci § 5 odst. 1 písm. f) a § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. (lex Ukrajina).
31. Ze spisu plyne, že žalobci byla v minulosti přiznána dočasná ochrana ve Spolkové republice Německo. Toto samotné zjištění však nelze interpretovat izolovaně a vyjmout je z kontextu unijní právní úpravy. Jak opakovaně zdůraznil Nejvyšší správní soud, zejména v bodech 18, 20 a 21 citovaného rozsudku, status držitele dočasné ochrany není národním statkem, který by členské státy udělovaly individuálním aktem, nýbrž osobní právní postavení založené unijním právem, konkrétně rozhodnutím Rady podle čl. 5 směrnice 2001/55/ES.
32. Držitel dočasné ochrany nemá „ochranu německou“, „ochranu českou“ či „ochranu polskou“. Má jediný status — status osoby požívající dočasné ochrany dle unijního práva, jenž se v jednotlivých členských státech pouze deklaratorně potvrzuje. Není proto pojmově možné sankcionovat osobu za to, že již byla „držitelem“ téhož unijního statutu jinde.
33. Již v rozsudku 1 Azs 174/2024-42 NSS precizoval, že unijní právní rámec nepřipouští, aby členský stát odmítl věcně posoudit žádost vysídlené osoby jen proto, že tato osoba z důvodů sociálních, rodinných či profesních volí jiný členský stát jako místo výkonu práv. Rozhodnutí NSS ze dne 10. 12. 2025 na tuto linii navazuje a konstatuje, že veškeré pokusy správních orgánů negovat sekundární pohyb osob jsou v rozporu s unijním právem a že pouhé tvrzení, že žadatel „byl držitelem“ ochrany, nemůže vyloučit jeho přístup k právům.
34. Soud proto uzavírá, že první podmínka nepřijatelnosti není aplikovatelná, neboť její použití by vedlo k popření samotné povahy unijního statutu dočasné ochrany a bylo by v rozporu se závazným výkladem SDEU i NSS.
35. Žalovaný se dovolává oznámení zaslaného Evropské komisi dne 25. 8. 2025. Tato argumentace však nemůže obstát.
36. Nejvyšší správní soud v bodech 20, 29 a 30 rozsudku jasně formuloval, že:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- Oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina nemůže měnit obsah unijních práv, neboť vnitrostátní akt nemůže modifikovat unijní přímý účinek směrnice o dočasné ochraně.
 - Oznámení nemá normativní povahu a není podmínkou, kterou směrnice stanoví pro omezování práv vysídlených osob.
37. Jakýkoli pokus vytvořit skrze oznámení „národní ochranný filtr“ odporuje čl. 25 odst. 3 směrnice, který výslovně řeší situace kapacitního tlaku na úrovni koordinačního unijního mechanismu, nikoli jednostranným omezením práv jednotlivců.
 38. Oznámení žalovaného navíc nebylo učiněno za účinnosti novely, a NSS výslovně zpochybňuje i faktickou existenci či právní relevanci odeslaného dokumentu.
 39. Z těchto důvodů soud konstatuje, že druhá podmínka nepřijatelnosti rovněž nemůže být naplněna, neboť oznámení podle § 3 odst. 3 nemá schopnost omezit práva garantovaná unijním právem.
 40. Podle doktrinálního základu, který NSS opakovaně formuluje, zejména v bodech 21 a 22 rozsudku, platí, že Unijní právo zakazuje členským státům stanovovat držitelům dočasné ochrany podmínky méně příznivé, než stanoví směrnice.
 41. Nepřijatelnost žádostí je institutem, který unijní právo nezná, a jako takový může být použit pouze v mezích, které nenarušují účel směrnice. Druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany je legitimní a odpovídá teleologickému účelu směrnice: ochraně lidského života, bezpečnosti, rodinných vazeb a možnosti integrovat se v členském státě, kde má osoba reálné zázemí.
 42. NSS výslovně konstatoval, že výklad správního orgánu, který redukuje pohyb vysídlených osob na „stěhování“, je hrubě neadekvátní a svědčí o nepochopení humanitního jádra směrnice (bod 25 rozsudku). Tento závěr má zásadní význam i pro projednávanou věc.
 43. Žalobce disponuje rodinnými a sociálními vazbami na území České republiky. Soud shledává zcela legitimní, že vysídlená osoba, jejíž země je sužována ozbrojeným konfliktem, hledá stabilitu a integraci tam, kde má podporu svých příbuzných a komunity.
 44. Soud též připomíná, že žalobce se řádně odhlásil ze svého pobytu v Německu a jeho tamní pobytové oprávnění zaniklo, žalovaný neprokázal, že by byl žalobce nadále „držitelem“ platného oprávnění v Německu. Žalovaný nerespektoval povinnost žádost věcně posoudit a místo toho aplikoval ustanovení, která NSS označuje za rozporná s unijním právem.
 45. Žalobce se tedy stal adresátem nezákonného odmítnutí, neboť jeho žádost nebyla vůbec podrobena věcnému posouzení. Správní orgán tak zasáhl do jeho veřejných subjektivních práv.
 46. Soud proto uzavírá, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina nelze aplikovat, neboť je v rozporu s unijním právem a ustálenou judikaturou NSS. Oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina nemůže mít právní účinky, jež by modifikovaly směrnici nebo unijně garantovaná práva vysídlených osob.
 47. Žalovaný postupoval *contra legem* unijnímu právu, když žalobci znemožnil přístup k řádnému řízení a odmítl jeho žádost jako nepřijatelnou.
 48. Tím žalovaný uskutečnil nezákonný zásah, neboť odepřel žalobci výkon práv plynoucích z dočasné ochrany, aniž by respektoval závazné judikatorní standardy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

49. Tento závěr je nevyhnutelným důsledkem zásady přednosti unijního práva, povinnosti správních orgánů respektovat judikaturu správních soudů a fundamentálního postulu právního státu, že veřejná moc nesmí jednat svévolně či v rozporu s účelem právních institutů určených k ochraně lidských životů před válečným ohrožením.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobce na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před označením žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.
51. Žalovaný je povinen v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobce disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne ex lege analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) *Lex Ukrajina*. Pokud žalobce nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět jeho žádosti o dočasnou ochranu. Jestliže naopak bude žalobce disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) *Lex Ukrajina*, pak žalobci náležitě poučí o právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobce neučinil.
52. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Podle § 9 odst. 5 vyhlášky z tarifní hodnoty 88 000 Kč, činí výše odměny 4 620,- Kč. Žalobci byla přiznána náhrada za úkony právní služby, a to převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky] a písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) dále 2 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky po 450 Kč a 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 6. březen 2026

Mgr. Jana Jurečková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.